

Arrest

nr. 69 676 van 8 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de wijk 'al Uhr' in Nasseriyah in Zuid-Irak. U en uw familie zouden nooit politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Van 1995 tot juni 2010 zou u een voedingswinkel hebben gehad in Nasseriyah. Op 1 april 2010 zou uw buurman, die directeur zou zijn van een middelbare school in uw wijk, u een voorstel hebben gedaan om als bewaker te werken voor de school. U zou eerst als vrijwilliger voor een proefperiode van 2 maanden worden ingezet met nadien mogelijkheid tot betaalde aanwerving. U zou ingestemd hebben met zijn voorstel. Diezelfde dag nog zou u als vrijwilliger zijn gestart en had u een

bewakingspost voor de schoolpoort. U zou in een beurtroolsysteem met nog twee andere collega's de school hebben bewaakt. U was hierbij ongewapend. Buiten schooltijd werd het gebouw bewaakt door een eenheid van de 'Facility Protection Service' (FPS) dat instaat voor de bewaking van openbare gebouwen zoals scholen, overheidsgebouwen en ziekenhuizen. Twee weken na uw aanstelling als vrijwilliger zou de school bezoek hebben gekregen van vertegenwoordigers van een Duitse, Deense en Italiaanse NGO voor renovatiewerken in het gebouw. Omstreeks 20 april 2010 zou een medewerker van de Italiaanse NGO met een groep Iraakse arbeiders renovatiewerken zijn begonnen in het schoolgebouw. U zou die dag in dienst zijn geweest. In de namiddag zouden drie sluipschutters van op een dak van een huis tegenover de school het schoolgebouw hebben beschoten. Niemand zou zijn gewond. De medewerker van de Italiaanse NGO zou klacht hebben neergelegd bij de politie en u zou in opdracht van de schooldirecteur met de medewerker en de directeur naar het huis van de sluipschutters zijn gestapt. U zou vanwege uw kennis van de Engelse taal opdracht hebben gekregen te tolken voor de medewerker van de NGO bij de sluipschutters. Eén van hen zou de voordeur van het huis hebben geopend en jullie te woord hebben gestaan. Hij zou zijn afkeer voor de buitenlandse NGO's in de school kenbaar hebben gemaakt en ze beschuldigd hebben van atheïsme en van vijandigheid jegens de Irakezen. U zou dit alles hebben vertaald voor de NGO-medewerker in het bijzijn van uw directeur. Deze laatste zou u aan de sluipschutter hebben voorgesteld als bewaker van de school. Later op de dag zou de politie ter plaatse zijn gekomen en de drie sluipschutters hebben ingerekend. U zou hierna opnieuw aan het werk zijn gegaan in de school. De buitenlandse NGO's zouden hun werkzaamheden hebben verdergezet. Vier dagen na het schietincident zou de eigenaar van het huis van de sluipschutters naar uw huis zijn gekomen. Hij zou u beschuldigd hebben van samenwerking met ongelovigen, spionage voor de vijand en landverraad. U zou verantwoordelijk zijn gesteld voor de arrestatie van één van de drie sluipschutters, nl. de broer van de eigenaar van het huis rechttegenover de school. Sindsdien zou u worden geviseerd door militanten van de radicale sjiietische militie 'al Mehdi' waartoe de sluipschutters en de eigenaar van het huis zouden behoren. Ze zouden plots uw soennitisch geloof als bezwaarlijk hebben beschouwd. Vóór het schietincident zou u als soennitische gelovige nooit moeilijkheden hebben ondervonden met de sjiietische meerderheid in Nassariyah. Rond 16 mei 2010 zou de eigenaar van het huis opnieuw naar uw huis zijn gekomen in het gezelschap van twee gemaskerde mannen. Ze zouden u een dreigbrief hebben overhandigd ondertekend door 'Asayib Jund al Haq', een groepering die zou behoren tot de militie 'al Mehdi'. U zou in de brief zijn bevolen uw huis binnen de drie dagen te verlaten. U zou klacht hebben ingediend bij de politie zonder enig gevolg. Hierna zou u gevolg hebben gegeven aan dit bevel en met uw gezin zijn ingetrokken bij een oom van uw echtgenote op een boerderij in Bakr-city in Nassariyah. Op 20 mei 2010 zou u uw werk op de school hebben stopgezet en uw huis hebben verhuurd. Op 17 augustus 2010 zou er een tweede dreigbrief zijn achtergelaten in uw oude huis, ondertekend door de "Commandant van de Imam van het 'al Mehdi'-leger van de brigade 'al Karar'". U zou in de brief valselijk zijn beschuldigd van alcoholconsumptie en buitenechtelijke relaties. Uit vrees voor vervolging door leden van 'al Mehdi' zou u beslist hebben Irak te verlaten. Op 25 augustus 2010 zou u legaal vanop de luchthaven van Bagdad naar Turkije zijn gereisd. Van hieruit zou u per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd en op 6 september 2010 een asielaanvraag hebben ingediend.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Zo zijn er ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw relaas met betrekking tot de beschieting van de school door sluipschutters én de daaruit voortvloeiende problemen die u zou hebben gekend.

Vooreerst verklaarde u dat militanten van 'al Mehdi' één keer het schoolgebouw zouden hebben beschoten, en dit omwille van de aanwezigheid van buitenlandse NGO's die zij als vijandig en ongelovig beschouwden. Na dit incident zouden de NGO's nog een maand werkzaam zijn geweest zonder dat er verdere aanvallen op het schoolgebouw plaatsvonden of andere incidenten zich voordeden. Ook het schoolpersoneel, leden van de 'Facility Protection Service', medewerkers van de aanwezige NGO's zouden sindsdien niet meer zijn aangevallen door de gewapende opstandige militie 'al Mehdi' (zie gehoorverslag CGVS, p.7, p.8, p.12, p.13). Het is zeer merkwaardig dat deze militie, die het als een religieuze plicht ziet om gewapend verzet te bieden tegen instellingen die zij associeert met de bezettingsmacht, de school verder ongemoeid liet. In het licht van voorgaande is het dan ook zeer merkwaardig dat enkel u werd geviseerd omdat het gesprek vertaalde tussen een medewerker van een NGO en één van de sluipschutters. Immers, uzelf verklaarde dat ook de schooldirecteur aanwezig was bij dit gesprek (zie gehoorverslag CGVS, p.7, p.8). Het is dan ook ongeloofwaardig dat enkel u en niet de directeur noch andere medewerkers van de school of NGO werden vervolgd door 'al Mehdi'. Uw uitleg als zou de directeur met rust zijn gelaten omdat hij een goede naam zou hebben is weinig

overtuigend. Immers, uzelf verklaarde dat de buitenlandse NGO's door 'al Mehdi' worden beschouwd als ongelovigen en als vijanden. Het is weinig geloofwaardig dat de directeur als hoofdverantwoordelijke van de school ook tijdens de aanwezigheid van de buitenlandse NGO's in zijn school zijn goede naam zou blijven behouden in de ogen van 'al Mehdi' (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uw uitleg als zou niet hij maar het Ministerie van Onderwijs toegang hebben verleend aan die NGO's waardoor hij ontzien zou worden is evenmin overtuigend. Uitgaande van deze redenering kan immers gesteld kunnen worden dat ook u ongemoeid zou worden gelaten door 'al Mehdi'. Uw hypothese als zou de directeur misschien wel zelf sympathiseren met 'al Mehdi' (zie gehoorverslag CGVS, p.11) is geheel ongeloofwaardig omdat het dan weinig waarschijnlijk is dat men deze school in eerste instantie als een doelwit zou hebben gebruikt. Het is volstrekt ongerijmd dat er maar liefst drie sluipschutters worden ingezet om de school te beschieten om achteraf de school buiten schot te houden en enkel u te viseren omdat u een gesprek tussen de twee partijen zou hebben vertaald.

Volgens u gebeurde dit omdat na uw vertaalwerk voor de NGO-medewerker de sluipschutters zouden zijn ingerekend door de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Echter, dient hierbij opgemerkt dat u omtrent de identiteit van deze gearresteerde personen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd vergeleken met de vragenlijst van het CGVS, opgesteld door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u in deze vragenlijst dat de drie sluipschutters alle drie zonen zouden zijn geweest van de eigenaar van het huis van waaruit zou zijn geschoten (zie vragenlijst CGVS, dd.15/10/2010, p.2). Voor het CGVS beweerde u geheel anders dat slechts één ervan de broer van de eigenaar van het huis zou zijn geweest. De overige twee zouden geen verwanten zijn geweest en niet in het betreffende huis hebben gewoond (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Met deze incoherentie geconfronteerd gaf u aan in de vragenlijst dezelfde verklaringen te hebben afgelegd als voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze uitleg is niet afdoende omdat dit niet als dusdanig blijkt uit de weerslag van uw verklaringen in de vragenlijst die u voor akkoord ondertekende. Wat er ook van zij, dat enkel u verantwoordelijk zou worden geacht voor de arrestatie is weinig aannemelijk gezien de verschillende betrokken partijen bij dit incident.

Daarenboven komt de door geschetste gang van zaken wel zeer ongeloofwaardig over. In eerste instantie is het al zeer opmerkelijk dat één van de NGO-medewerkers met de sluipschutters zou zijn gaan praten. Zij waren in eerste instantie het doelwit en hadden geen enkele garantie dat zij bij een confrontatie met de bewoner(s) van het huis niet opnieuw zouden worden aangevallen of zelfs zouden worden. Uit het enkele feit al dat er drie schutters waren die de school bestookten, kan worden afgeleid dat het hen menens was. Dat iemand van de NGO, vergezeld door de directeur en de bewaker van de school (u dus) doodleuk zou gaan aanbellen bij de schutters is geenszins aannemelijk gezien de dreiging die uitging van dat huis en zijn bewoners. Zij waren immers het voornaamste doelwit van de beschieting. Het is evenzeer ongeloofwaardig dat - zelfs als zou iemand (van de NGO of de school) bij dat huis zijn gaan aanbellen - de schutter(s) zelf de deur hebben geopend om een 'vriendschappelijk' gesprek te voeren over hun aanval op de school. Dit raakt kant noch wal. Men kan in alle redelijkheid aannemen dat de schutters discreet te werk gaan en na de aanval trachten zo snel mogelijk, en liefst ongezien, weg te komen. Dat zij gewoon ter plekke bleven en bereid waren over hun 'actie' een gesprek te voeren houdt geen enkele steek. Deze vaststelling ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Tevens verklaarde u dat enkel u zou zijn gevisieerd door 'al Mehdi' vanwege uw soennitisch geloof. Voor het schietincident zou u nochtans nooit problemen hebben ondervonden met sjiieten in Nassariyah (zie gehoorverslag CGVS, p.2, p.3, p.13) maar door te tolken voor een NGO-medewerker zou 'al Mehdi' uw soennitisch geloof plots bezwaarlijk hebben gevonden. Soennieten die een fout zouden begaan zouden door sjiieten zwaarder worden bestraft (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Echter, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan bovenstaand incident met schutters van 'al-Mehdi' kan evenmin geloof worden gehecht aan het gegeven dat zij uw geloofsovertuiging ook plots ten berde zouden hebben gebracht als extra argument om u te belagen.

Gezien bovenstaande vaststellingen heeft u uw ingeroepen vrees voor vervolging door 'al Mehdi' niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie te zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf en uw echtgenote, een rantsoenkaart, een woonattest en de twee dreigbrieven. Deze twee dreigbrieven betreffen beiden kopieën (zie gehoorverslag CGVS, p.10) waardoor de bewijswaarde gering is. Bovendien kan de oorsprong van deze documenten moeilijk worden achterhaald. Overigens hebben dergelijke stukken slechts waarde indien ze ook worden ondersteund door een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Uw neergelegde identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rantsoenkaart, woonattest en een kopie van de identiteitskaart en nationaliteitsbewijs van uw echtgenote bewijzen uw identiteit en afkomst. Deze gegevens staan hier niet ter discussie, maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen. U legt geen enkel bewijsstuk neer van uw beweerde bewakingsopdracht voor bovenvermelde school.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB's "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak", dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel.

Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheids-probleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive devices" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven (zie bijgevoegde SRB "Actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak dd. 17 mei 2011 en "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 20 december 2010).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p.18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Thi Qar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Thi Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd.20 december 2010).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Nasseriyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Verzoeker wenst een aantal recente gebeurtenissen toe te voegen aan het feitenrelaas. Rond 10 april 2011 werd zijn huis door het Mehdi-leger beschoten. Zijn dochter werd hierbij geraakt en is rond 17 april 2011 aan haar verwondingen overleden in het ziekenhuis. Ter staving voegt verzoeker een kopie van haar overlijdensakte bij het verzoekschrift.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker benadrukt dat er slechts één tegenstrijdigheid werd vastgesteld in de bestreden beslissing en dat de rest van de motivering een puur subjectieve redenering is.

In een eerste middel voert hij de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en past de elementen in deze definitie, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsmede naar rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op zijn situatie.

Inzake de motivering dat het niet aannemelijk is dat het Mehdi-leger de school slechts één maal onder vuur nam om nadien enkel hem te viseren, merkt verzoeker op dat hij onder meer werd gevisieerd omwille van zijn kennis van het Engels. Voorts gebeurden het schietincident en de daarop volgende confrontatie in de namiddag zodat er bijna niemand aanwezig was en verzoeker als enige Engels sprak. Aangezien hij optrad als tolk wordt hij door het Mehdi-leger gezien als medewerker van de buitenlanders, verrader of collaborateur. Het is algemeen bekend dat de sjitische milities hard optreden tegen verraders gezien deze als ongelovig worden beschouwd. Daarnaast hangt verzoeker het soennitische geloof aan, wat een bijkomende factor vormt om hem te vervolgen. Dat enkel hij problemen kende en er geen problemen meer plaatsvonden op de school heeft ook te maken met het feit dat de controle en veiligheidsmaatregelen aan de school werden opgedreven. Verzoeker kreeg geen persoonlijke bescherming en was een makkelijk doelwit. Gezien al drie militanten werden gearresteerd is het waarschijnlijk dat het Mehdi-leger zich koest hield. Bovendien had het Mehdi-leger publiek afstand gedaan van het schietincident en lieten zij de school vermoedelijk ongemoeid om dit aan te tonen. Ter staving verwijst verzoeker naar het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Verzoeker kan slechts gissen naar de oorzaken van het feit dat hij werd bedreigd en vervolgd en dat anderen met rust werden gelaten. Iemand die wordt bedreigd door een milisie zal trachten zijn problemen zelf op te lossen en dit niet zomaar aan iedereen vertellen. Het is dus niet uitgesloten dat ook anderen slachtoffer werden van bedreigingen.

Aangaande de tegenstrijdigheid omtrent de daders van de beschieting volhardt verzoeker in zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS. Hetgeen genoteerd werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) is incorrect. *"Wellicht hebben ofwel de tolk, ofwel de dossierbehandelaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker verkeerd begrepen"*. Volgens verzoeker klinkt *"de drie zonen"* als *"de drie personen"*. Een eenvoudige vergissing kan aan de basis liggen van de tegenstrijdigheid. Daarnaast stelt verzoeker dat *"de zonen van"* niet letterlijk mag opgevat worden. *"Men zegt ook 'de zonen van God', hetgeen slechts een figuurlijke betekenis heeft"*. De vergissing kan dus volgens verzoeker verschillende verklaringen hebben. Hij kan er de vinger niet op leggen hoe deze tot stand kwam. Bovendien kan één tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling niet ondermijnen. De Raad van State oordeelde reeds in die zin.

De motivering omtrent de ongeloofwaardigheid van de geschetste gang van zaken is louter subjectief en getuigt van weinig inlevingsvermogen. Hoe gebeurtenissen zich werkelijk voordoen strookt niet steeds met de normale, verwachte gang van zaken. Verzoeker volhardt in zijn relaas.

Betreffende de motivering dat hij nooit eerder problemen kende omwille van zijn soennitisch geloof, stelt verzoeker dat hij buiten de stad woonde en niet gekend was in de buurt van de school voor hij hier ging werken. Men wist bijgevolg niet welke geloofsovertuiging hij had. Pas na het incident waarbij hij als tolk

optrad werd over hem een rondvraag gedaan. Het Mehdi-leger heeft overal contacten en kan dus alles te weten komen. Verzoeker volhardt dat zijn geloof een verzwarend element was voor zijn vervolging.

Met betrekking tot zijn documenten is het duidelijk dat verweerder besluit tot de ongeloofwaardigheid van het relaas op basis van subjectieve gronden. Verzoeker legde coherente en duidelijke verklaringen af. De dreigbrieven moeten dus wel in overweging worden genomen. Hij gaf tijdens het gehoor zelfs een plausibele uitleg voor het feit dat hij enkel nog over de kopieën beschikt.

Verzoeker verwijst naar de recente gebeurtenissen zoals toegevoegd aan het feitenrelaas (zie sub 1.2.). Uit deze gebeurtenissen blijkt dat hij tot op heden wordt gevisieerd door het Mehdi-leger en dat de ordediensten, binnen welke de aanhangers van het Mehdi-leger zijn geïnfilteerd, niet in staat zijn hem en zijn familie te beschermen. Aan hem en zijn gezin wordt individueel geen bescherming geboden. Ook in het Zuiden van Irak is de veiligheidssituatie niet stabiel. Gelet op de beperkte middelen moeten de autoriteiten prioriteiten stellen. Overheidsgebouwen en -personeel zijn prioritair. Verzoeker was slechts een eenvoudige winkelier en bewaker. Hem beschermen is dus niet prioritair.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker de originele overlijdensakte van zijn dochter neer, alsmede de omslag waarin deze overlijdensakte vanuit Irak werd verzonden (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn werkzaamheden als bewaker van een school terwijl deze de directe aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn problemen. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat hij over enig document zou beschikken op basis waarvan hij zijn voorgehouden profiel als bewaker kan aantonen. Voorts gaf hij in de vragenlijst aan dat hij werkte voor de school van maart 2010 tot mei 2010 (administratief dossier, stuk 11, p.1), terwijl hij bij het CGVS stelde dat de directeur slechts op 1 april 2010 kwam vragen of hij als bewaker voor de school wilde werken (administratief dossier, stuk 6, p.4). Voorts legde verzoeker een aantal vage verklaringen af inzake zijn werkzaamheden. Zo kon hij niet met precisie aangeven hoeveel leerkrachten precies voor de school werkten en bleek hij evenmin de namen te kunnen geven van de drie ngo's die er werkzaam waren (*ibid.*, p.6). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat dergelijke informatie voor de bewaker van een school, die iedereen moest controleren, van essentieel belang is met het oog op de uitoefening van zijn functie. Dat verzoeker de namen van de ngo's niet kan verstrekken klemmt nog des te meer daar de ngo's ongeveer een maand in de school werkzaam waren toen verzoeker er bewaker

was, hij door de directeur zou zijn aangewezen als de persoon bij wie deze ngo's terecht konden en hij één van hen bijstond als tolk na het schietincident (*ibid.*, p.6-8).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaring dat de school op 20 april 2010 en wanneer hij de poort was aan het bewaken door drie sluipschutters werd beschoten (*ibid.*, p.7) ondergraven door zijn eerdere verklaringen tijdens het gehoor. Verzoeker stelde immers aanvankelijk dat 27 april 2010 de datum was van zijn eerste vervolgingsprobleem in Irak en dat hij daarvoor nooit problemen heeft gekend (*ibid.*, p.3). Dit klemt nog des te meer daar verzoeker beweerde dat 20 april 2010 een zaterdag betrof en dat er die dag geen les werd gegeven (*ibid.*, p.7), terwijl 20 april 2010 in werkelijkheid een dinsdag was. Daarenboven is het in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker, nadat de school door drie gemaskerde personen onder vuur werd genomen en in acht genomen dat hij ongewapend was bij de uitoefening van zijn functie (*ibid.*, p.5), vervolgens samen met een medewerker van een ngo en de directeur bij dit huis zou zijn gaan aanbellen zonder dat zij daarbij onderweg onder vuur werden genomen. Evenmin is het geloofwaardig dat één van de gemaskerde sluipschutters vervolgens gewoon zou zijn komen open doen waarna zij een normaal gesprek voerden over het waarom van hun aanval op de school. Tevens is het niet plausibel dat de sluipschutters niet zouden zijn gevlucht na het incident doch gewoon in het huis bleven zitten tot de politie hen kwam arresteren. Bovendien stelde verzoeker dat de medewerker van de ngo die aanwezig was bij de feiten klacht zou hebben ingediend bij de politie doch brengt hij hiervan niet het minste begin van bewijs bij (*ibid.*, p.7-8).

Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af betreffende de daders achter het schietincident. In de vragenlijst stelde hij dat het de drie zonen van dat huis waren, dat zij lid waren van het Mehdi-leger en werden opgepakt (administratief dossier, stuk 11, p.2). Bij het CGVS gaf hij echter aan dat de drie sluipschutters de broer van de eigenaar van het huis en nog twee andere personen betroffen. Hij preciseerde hierbij uitdrukkelijk dat deze twee andere personen niet in dat huis woonden (administratief dossier, stuk 6, p.9). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid kwam hij niet verder dan een loutere ontkenning van zijn verklaringen in de vragenlijst (*ibid.*, p.12). Verzoekers betoog dat het voorgaande mogelijk te wijten is aan vertaalproblemen, een verkeerde interpretatie of een misverstand bij het opstellen van de vragenlijst kan niet worden aangenomen. Hij verklaarde de tolk die hem bijstond bij het invullen van de vragenlijst goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Bovendien ondertekende hij de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch en bevestigde hij daarbij uitdrukkelijk dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, stuk 11). Bovendien zijn de hoger aangehaalde verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten dan ook geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker hieraan *post factum* tracht aan te brengen in onderhavig verzoekschrift. Dit alles klemt nog des te meer daar verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het lot dat de daders van het vermeende schietincident zouden hebben ondergaan na hun arrestatie. Zo verklaarde hij, wanneer hiernaar een eerste maal werd gevraagd bij het CGVS: "*Weet niet wat er verder met hen is gebeurd*" (administratief dossier, stuk 6, p.9). Even verder stelde hij echter dat hij in de wijk zou hebben vernomen dat de drie werden gedetineerd in de Bucca-gevangenis (*ibid.*, p.12).

Verzoeker legde daarenboven incoherente verklaringen af met betrekking tot de bedreigingen die hij na het schietincident zou hebben ontvangen.

Bij het CGVS beweerde hij dat hij twee maal persoonlijk zou zijn bedreigd, met name een eerste maal vier dagen na de beschieting en een tweede maal één week na de eerste bedreiging. De eerste maal zou de eigenaar van het huis van de sluipschutters hem hebben bedreigd en zou deze niet gemaskerd zijn geweest. De tweede maal zou deze eigenaar zijn teruggekomen samen met twee gemaskerde mannen en zouden ze hem een dreigbrief hebben overhandigd (*ibid.*, p.9-10). In de vragenlijst maakte verzoeker slechts melding van één persoonlijke bedreiging. Bovendien zou deze zijn gebeurd door één persoon, vermeldde verzoeker nergens dat deze persoon de eigenaar zou zijn geweest van het huis van de sluipschutters en beweerde hij dat deze persoon wel degelijk gemaskerd was. Verzoeker maakte in de vragenlijst voorts nergens melding van het feit dat de persoon die hem bedreigde nog zou zijn teruggekeerd in het gezelschap van twee gemaskerde personen, noch van het feit dat de eerste dreigbrief, die hij in mei 2010 ontving, door hen werd overhandigd (administratief dossier, stuk 11, p.2). Dit klemt nog des te meer daar verzoekers verklaringen bij het CGVS inzake de chronologie van de bedreigingen evenmin met elkaar kunnen worden gerijmd. Zo beweerde hij blijkens de reeds hoger geciteerde verklaringen enerzijds dat het schietincident plaatsvond op 20 april 2010, dat hij een eerste maal door één persoon werd bedreigd vier dagen later en dat hij opnieuw werd bedreigd en een eerste dreigbrief overhandigd kreeg door drie personen één week nadien, wat betekent dat dit laatste zou zijn gebeurd ongeveer op 1 mei 2010, doch stelde hij anderzijds dat deze tweede bedreiging en de overhandiging van de eerste dreigbrief plaatsvonden op 16 of 17 mei 2010 (administratief dossier, stuk

6, p.10). Daarenboven brengt hij geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn verklaring als zou hij naar aanleiding van deze eerste dreigbrief klacht hebben ingediend bij de politie (administratief dossier, stuk 6, p.10).

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de wijze waarop in augustus 2010 een tweede dreigbrief in zijn bezit zou zijn gekomen. In de vragenlijst stelde hij: *"Ik verhuurde ons huis. Toen ik de huur wou ophalen vond ik de 2de dreigbrief"* (administratief dossier, stuk 11, p.2). Bij het CGVS beweerde hij echter dat het zijn vrouw was die de huur ging ophalen en dat zij de tweede dreigbrief kreeg van hun huurder (administratief dossier, stuk 6, p.10).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker beweerde dat zijn soennitische geloof als verzwarende factor gold voor zijn vervolging doch ook in dit kader tegenstrijdige verklaringen aflegt. In het verzoekschrift beweert hij dat hij nooit eerder problemen kende als soenniet omdat hij buiten de stad woonde en niet gekend was in de buurt van de school zodat men niet wist welke geloofsovertuiging hij had (rechtspiegingsdossier, stuk 1, p.7). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij reeds sedert de jaren negentig in de wijk al Uhr woonde, in het centrum van Nasseriyah, alsmede dat de school waar hij werkte tevens in deze wijk ligt (administratief dossier, stuk 6, p.1, 4).

Voorts beweerde verzoeker in dit verband enerzijds: *"Godzijdank dat 'al Mehdi' niet weet dat ik nog broers of zussen heb die in Nasseriyah wonen anders hadden ze hen wel iets aangedaan"* doch stelde hij anderzijds: *"(...) al Mehdi zal hen wel kennen als soennieten en ze zeiden zelf tegen me dat ze mijn broers kennen en weten dat ze soennieten zijn maar ze zeiden ook dat mijn broers niets misdaan hebben en ze dus met rust zullen laten (...)"* (*ibid.*, p.13), hetgeen geenszins met elkaar te rijmen valt.

Daarenboven heeft verzoeker nagelaten zich via de ngo's of de directeur nader te informeren omtrent het nadere lot van de drie daders van het schietincident en bleek hij evenmin te weten of de politie of de F.P.S., die de school bewaken, nog werden aangevallen door het Mehdi-leger omwille van de aanwezigheid van de ngo's (administratief dossier, stuk 6, p.12). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker zich, gelet op zijn voorgehouden problemen, omtrent het voormelde zou informeren. Dat hij heeft nagelaten dit te doen getuigt van desinteresse voor zijn problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn beweerde vrees.

Gelet op de voormelde vaststellingen kan geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan zijn bewering dat zijn dochter ingevolge zijn aangehaalde problemen zou zijn gedood. De neergelegde overlijdensakte van verzoekers dochter is niet van die aard dat zij hieraan afbreuk kan doen. Uit deze overlijdensakte kan immer niet worden afgeleid dat het overlijden van verzoekers dochter enig verband zou vertonen met of zou zijn veroorzaakt door verzoekers vermeende problemen.

De overige neergelegde documenten vermogen evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen (administratief dossier, stuk 14: documenten).

De twee dreigbrieven betreffen stukken die door eenieder kunnen zijn opgesteld zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om aan dergelijke stukken enige bewijswaarde te kunnen toekennen dienen zij te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* geenszins het geval is.

De overige documenten tonen slechts verzoekers identiteit en afkomst aan doch zij bevatten geen gegevens die de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn relaas kunnen herstellen.

Dat verzoeker louter omwille van zijn soennitische geloof enige vrees zou dienen te koesteren kan evenmin worden aangenomen. Hij gaf zelf aan dat hij, behoudens de in het kader van zijn aangehaalde en ongeloofwaardig bevonden problemen, nooit problemen kende met sjiieten, alsmede dat de soennieten en de sjiieten in Nasseriyah in harmonie leven (*ibid.*, p.9, 13).

In de mate dat verzoeker blijkens het schrijven van zijn advocaat opmerkingen formuleerde omtrent het verloop van het gehoor (administratief dossier, stuk 5) merkt de Raad op dat deze opmerkingen niet voorkomen in het verzoekschrift. Verzoeker, die blijkens voormeld schrijven een weergave van het gehoor bijvoegt zoals genoteerd door de advocaat die hem bijstond, toont evenmin *in concreto* aan – ook niet aan de hand van de gehoorverslagen zoals zij zich bevinden in het administratief dossier – dat zijn woorden niet correct werden vertaald of dat hij een onderdeel van zijn relaas niet kon weergeven.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging

koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (...)”* en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Hij wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en betoogt dat de veiligheidssituatie in geheel Irak niet als stabiel kan worden beschouwd. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak is niet zo stabiel als verweerder voorhoudt. Irak valt niet categoriek op te splitsen in veilige en niet-veilige regio's. De realiteit toont dat in alle provincies in Irak het geweld sluimert en terroristische aanslagen dreigen. Bovendien wordt de subsidiaire beschermingsstatus die de voorbije jaren aan mensen uit Zuid-Irak werd verleend (nog) niet ingetrokken. Dit betekent dat het nog niet honderd procent veilig is om terug te keren. Schijnbare instabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

2.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2. vastgestelde ongelooftwaardigheid van dit relaas.

De commissaris-generaal motiveert op basis van de uitgebreide landeninformatie in het administratief dossier (stuk 15) met recht dat de situatie in Nasseriyah, de stad waarvan verzoeker afkomstig is, niet van die aard is dat aldaar voor burgers een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker beweert in onderhavig verzoekschrift op louter algemene wijze het tegendeel doch hij brengt geen concrete elementen of informatie bij die de omstandige motivering aangaande de veiligheidssituatie in Nasseriyah of de informatie in het administratief dossier zouden kunnen ontkrachten. Bijgevolg blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS